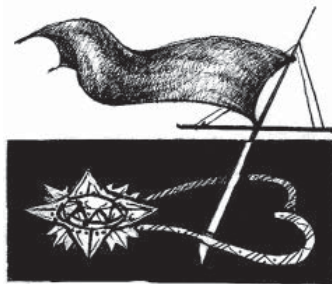

Наталія Дев'ятко

СКАРБИ ПРИМАРНИХ ОСТРОВІВ

Книга 2

КОХАНА ПУСТЕЛЬНОГО ВІТРУ

ББК 81.2я7
Д11

Через зраду ледь не вся команда піратського корабля потрапляє у полон. І хоча деяким в'язням вдається утекти, шляхи піратів розходяться. Дітей забирає до столиці радник Імператора, де їх вчитимуть у найкращій школі світу, в якій виховують імперських командирів. Химера обіцяє, що юні пірати славитимуть Імператора, коли закінчать навчання. А сімох жінок з піратського корабля везуть у Саркон, покинуте стародавнє місто посеред пустелі, овіяної легендами.

Д11 **Дев'ятко Наталія**
Скарби Примарних островів. Книга 2. Кохана Пустельного Вітру : Роман. —
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2012. — 320 с.

ISBN 978-966-10-1273-7

ББК 81.2я7

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавця.*

ISBN 978-966-10-1273-7

© Дев'ятко Н., 2012
© Видавництво “Навчальна книга—Богдан”,
майнові права, 2012

Розділ 1
**ПРИСЯГИ НОЧЕЙ
І СВІТАНКІВ**

іч йшла, залишився позаду цвинтар піратських кораблів, розтанувши, як хвилі за кормою. Зникали поодинокі зірки, відчуваючи наближення ранку, хоча промені захovanого за виднокраєм сонця ще не забарвили й клаптика неба.

Ніхто не розмовляв, неначе на палубі ще гойдалися шматки марева суму, через яке вони пливли в дивному місці, де мешкають тіні неоплаканих в'язнів свого минулого. Навіть Роксана мовчала, дивлячись на воду, дівчинка пішла з палуби, щойно її покликали батьки.

Під нічним небом zostалися тільки піратські капітани та ще давні — Саїд, Смерть, Харон і Сашко, що теж знав Алю. Маріан і Джонатан трималися разом, наче їм так було легше. Фенікс сиділа на фальшборті, обхопивши голову руками, її темне волосся тьмяно світилося, відбиваючись загравою у воді. Ажи де Сентан стояв біля неї, дивився на ту заграву, ніби поринувши у спогади. Граф Ричард був сам, він криво посміхався своїм думкам, спостерігаючи то за капітаном Ярошем Соколом, який кивав, слухаючи тиху розмову Смерті і Саїда, то за Анною-Лусією і Софією, що розправляли краї червоного піратського прапора, на який поклали тіло Алі.

Навіть зараз одна зі славетних піратських капітанів здавалася величною і непереможною. Хай вона не посміхнеться більше, хай бліде вродливе лице не зчервонить рум'янець, а темне довге волосся ніхто не заплете у неслухняну косу, та граф розумів, чому її боялися за життя. Аля була втіленням моря більше за інших, сміливіша за своїх друзів і єдина, хто не побоявся залишитися в столиці Імперії, що мала звірині очі, єдина, хто не визнав своєї поразки.

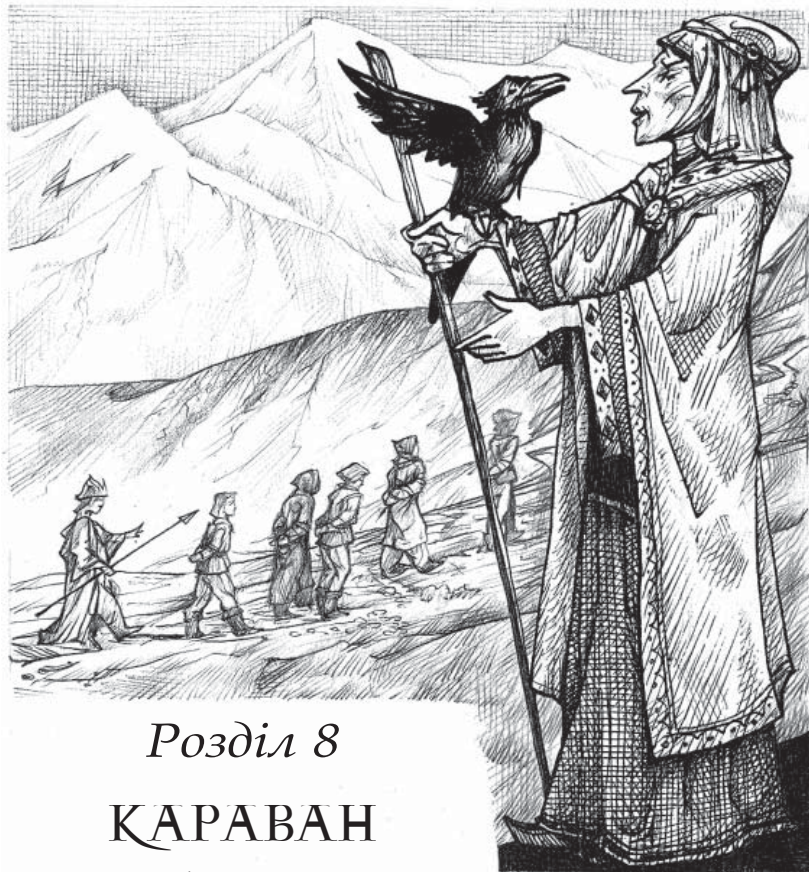
Ричард озирнувся, йому здалося, ніби хтось відчув його думки. На графа дивився Харон, високий, у темному волоссі сивина, та надто молодими були його очі, надто бездонними, мовби не йому належав цей безжальний нелюдський погляд. Ричарда пересмикнуло, Харон відвернувся.

Ярош знаком покликав друзів, Дін і Сашко підійшли останніми, наче почувалися тут зайвими.

Вони утворили коло, в центрі якого лежала Аля. Дзеленькнули дзвіночки на бубні Саїда, вщух вітер, із шурхотом, повільніше, ніж це можливо, обвисали вітрила, а «Діаманта» неначе зовсім зупинилася, навіть море затихло, не заважаючи їхньому прощанню.

— Ти була вільнішою за вітер і палкішою за вогонь, — тихо мовила Фенікс, і гаряче полум'я розквітло на її долонях. — Ти рятувала мене від мене самої і від небезпек, завжди знаючи, що станеться з твоїми друзями. Доля ласкава до жінок, що можуть зрівнятися з нею у сміливості, та тебе не зберегла. Прощавай, моя подруго.

Фенікс схилилася, ледь втримавши вогонь, який не бажав їй коритися, лиховісно відгукнулися чарівні дзвіночки, та Саїд наказав їм замовкнути — не час.

Розділ 8
**КАРАВАН
ДО САРКОНУ**

Аощі розмили дорогу, тому віз рухався повільно, подорожні втрачали дні, і давня лютувала. Але дощі прийшли з моря, і вона не могла з ними домовитись. Море насміхалося з неї шурхотом дощових струменів. Та раптово зливи зникли, поступившись місцем задусі і спеці, небаченої для середини осені. Земля тріскалася, а поживклі трави розсипалися порохом від найменшого доторку.

Але обрані для жертви в Сарконі дісталися Хангарських гір, завтра вони мали перейти нижчий хребет, щоб опинитися на Перлинному узбережжі, а звідти подолати ще один хребет, і тоді вже йти шляхом, що приведе їх до покинутої столиці в серці пустелі.

Заночували біля гір у крихітному селищі, де вулицями ходили кози, а хатки будували з кам'яних брил, що зі зсувами сповзали у долину з гір. Брили ті були сірими з вкрапленням білих і брунатних плям, здавалося, наче селище поросло дивним мохом.

Зараз полонених охороняли тільки закляття, давня знову десь поділася.

Анна-Лусія й Есмін вийшли подивитися, як сонячні промені фарбують західні схили Хангарських гір. Поблизу нікого не було, окрім чаклуна, що супроводжував їх від Аталя, та він, здається, не зважав на жінок. Чаклун сидів на камені, прикипівши поглядом до шляху, ввижалося, його душа зараз блукає зовсім не в цих землях.

— Есмін, ти розповідала, що імперські солдати напали на твою країну і забрали тебе у полон, — замислено почала Анна-Лусія. — Але ти впізнала нашу тюремницю, і вона підтвердила твій здогад. Хто вона?

Дружина Олега озирнулася на піратського капітана.

— Я родом з Бар-Тірани. Імперські війська не раз намагалися підкорити мою країну, але їм це не вдалося, тільки полонених забирали вони з моєї землі, — вона посміхнулася, згадуючи. — Бар-Тіранський край дуже гарний і давній, так само, як Саркон. Й у нас багато храмів, в яких століттями підтримується священний вогонь. Один такий храм стояв неподалік мого будинку. Я часто прибігала туди, щоб побути на самоті. Там завжди тихо, і тільки вітер іноді смикає грона дзвіночків, і ті відлуння ще довго гуляють храмом. Селище наше маленьке, тому люди рідко зазирають у храм, лише на свята.

— А у нас вже й на свята не всі в храми приходять, — сама до себе мовила Анна-Лусія, та Есмін її не почула, поринувши у спогади.

— У тому храмі поміж ідолів і статуй я знайшла жінку, гарну, горду і наче живу, хоч і витесану з мармуру. Я часто приходила в храм до неї, й у мовчанні ми розмовляли. Та статуя була дуже схожа на цю жінку, що везе нас до Саркона.

ЗМІСТ

<i>Розділ 1. Присяги ночей і світанків. . . . .</i>	<i>3</i>
<i>Розділ 2. Морок в'язничних підземель. . . . .</i>	<i>30</i>
<i>Розділ 3. Пророцтва для владарів . . . . .</i>	<i>56</i>
<i>Розділ 4. Воля білокрилої Химери. . . . .</i>	<i>82</i>
<i>Розділ 5. Роздоріжжя людських доль . . . . .</i>	<i>106</i>
<i>Розділ 6. Вибір давнього народу . . . . .</i>	<i>142</i>
<i>Розділ 7. Вогненні стяги. . . . .</i>	<i>176</i>
<i>Розділ 8. Караван до Саркону . . . . .</i>	<i>208</i>
<i>Розділ 9. Самотність піску і криги. . . . .</i>	<i>238</i>
<i>Розділ 10. Учні Зіркової школи . . . . .</i>	<i>264</i>
<i>Розділ 11. Олтарі із забутих легенд. . . . .</i>	<i>288</i>

Літературно-художнє видання

Наталія Дев'ятко

СКАРБИ ПРИМАРНИХ ОСТРОВІВ

Книга 2

КОХАНА ПУСТЕЛЬНОГО ВІТРУ

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактор *Олеся Грабець*
Художники *Сергій та Яна Гавриши*
Технічний редактор *Оксана Чучук*
Верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 28.03.2012. Формат 84×90/16.
Папір офсетний. Гарнітура Таймс.
Умовн. друк. арк. 28,0. Умовн. фарбо-відб. 28,0.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34А, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
office@bohdan-books.com, www.bohdan-books.com

ISBN 9789661012737

9 | 789661 | 012737